

РОЗДІЛ 1

Маю одну теорію. Ненависть до людини підозріло скидається на закоханість у неї. У мене було предосьміть часу для зіставлень кохання й ненависті, і ось такі мої спостереження.

Кохання й ненависть — почуття тілесні. Щойно подумаєш про людину — живіт стискається. Серце в грудях калатає важко й гучно, мало не випинається крізь тіло й одяг. Порушуються і сон, і апетит. Від будь-якої взаємодії у кров викидається небезпечна доза адреналіну, щомиті ви ладні кинути бігти чи битися. Почуття вас випалює, і це доволі лячно.

І кохання, і ненависть — віддзеркалення однієї гри, і ви маєте в ній перемогти. Чому? Бо так велить серце й его. Повірте мені, я незле на цьому знаюся.

Надворі ранок. Ще на кілька годин я бранка, прикута до цього столу. Якби ж то в одиночній камері — та, на жаль, маю співкамерника. Кожне цокання його годинника лунає так, ніби на стіні нашої в'язниці вибивають чергову зарубку.

Нас поглинула дитяча гра, яка не потребує слів. Як і все, що ми робимо, вона страшенно інфантильна.

Насамперед маю відрекомендуватися: мене звати Люсі Гаттон. Я персональна помічниця Гелен Паскаль, співголови компанії *Bexley & Gamin*.

Колись давно наше невеличке видавництво *Gamin Publishing* уже перебувало на межі банкрутства. Економічні реалії були

такі, що людям бракувало грошей на іпотечні виплати, а література стала розкішшю. Книжкові крамниці по всьому місту зачинялися — ніби хтось задмухував свічку за свічкою. Ми приготувалися до майже гарантованого закриття.

Останньої миті було підписано угоду з іншим стражденним видавництвом. Наше *Gamin Publishing* було вимушене «взяти шлюб за розрахунком» з імперією зла, якій загрожувало банкрутство. Звалася вона *Bexley Books*, і керував нею нестерпний пан Бекслі власною персоною.

Дві компанії зібрали пожитки й перебралися до нового «подружнього помешкання», і кожна з них при цьому зберегла вперту певність у тому, що саме вона рятує іншу. І жодна зі сторін аж ніяк не тішилася союзу. Бексліанці згадували свій більярдний стіл у їдальні з такою ностальгією, ніби роздивлялися поживклі світлини. Їм аж не вірилося, що ці геймінські рожеві поні взагалі стільки проживотіли — із їхнім недотриманням ключових показників ефективності та ідеалістичним наполяганням, нібито Література — це Мистецтво. Для бексліанців цифри важили достоту більше, ніж слова. Книжки — це одиниці товару. Тож продаваймо одиниці товару. Вітаймо команду. І повторюймо все знову.

Геймінці здригалися від жаху, спостерігаючи, як новоспечені родичі мало не видирали сторінки з їхніх томиків Бронте й Остін. Як це бексліанці прихитрилися зібрати до купи стільки схожих одне на одного набундючених індиків, радше придатних для бухгалтерії чи юриспруденції? Сприймати книжки як одиниці товару — геймінців такий підхід обурював. Книжки були — і завжди будуть! — маленьким дивом, об'єктом пошани.

І навіть через рік уже з першого погляду було зрозуміло, із якої компанії прийшла людина, — виказував зовнішній вигляд. Бексліанці — суцільні гострі кути, геймінці —

заокруглені каракулі. Бексліанці пересуваються, мов акулячі зграйки, обговорюючи цифри, і постійно загарбують кімнати для перемовин під свої лихі «планувальні наради». Чи то радше панувальні наради. А геймінці туляться у своїх кабінках, ніби голубки на дзвіницях, гортаючи рукописи в пошуках нової літературної сенсації. Повітря навколо них сповнене пахощів жасминового чаю та паперу. Їхній секс-символ — Шекспір.

Переїзд до нової будівлі виявився дещо болісним, особливо для геймінців. Візьмімо мапу міста. Прокреслімо пряму лінію між попередніми місцями розташування обох видавництв, поставмо червону мітку точно посередині — і ось маємо. Нове помешкання *Bexley & Gamin* — дешеве бетонне жабисько, що всілося біля головної транспортної артерії міста, не здатне вдень пересунути кудись убік. У ранковому затінку воно крижане, опівдні — геть стікає потом. Єдина чеснота споруди — підземний паркінг. Його зазвичай захоплюють ранні пташки, чи то пак бексліанці.

Гелен Паскаль із паном Бекслі оглянули будівлю перед переїздом, і тут сталося дещо незвичне: вони дійшли згоди. Верхній поверх будинку — це попросту знущання. І що, мати один-єдиний головний офіс? Тут усе варто переробити.

По годинному мозковому штурмові, сповненому такої ворожнечі, що дизайнерка інтер'єру мало не розплакалася, єдине означення, на якому зійшлися Гелен із паном Бекслі щодо бажаного стилю, звучало як «блискучий». На цьому їхнє порозуміння закінчилося. Ремонт цілковито відповідав поставленому завданню. Десятий поверх перетворився на кубик зі скла, хрому та чорної плитки. Тут можна вищипувати брови, маючи за дзеркало будь-яку поверхню: хоч стіни, хоч підлогу, хоч стелю. Навіть столи зроблені з масивних скляних плит.

Мою увагу поглинає величезне віддзеркалення навпроти. Здіймаю руку й дивлюся на нігті. Віддзеркалення повторює мої рухи. Я пригладжую волосся й поправляю комірець. Щось я відключилася. Мало не забула, що наша із Джошуа гра триває.

Я сиджу тут зі співкамерником, адже кожен схибнутий на своїй владі генерал має підлеглого, щоб той виконував за нього всю брудну роботу. Мати спільного помічника — такий варіант не розглядався, це бо мало означати, що комусь із гендиректорів довелося б поступитися. Тож кожного з нас під'єднали до розетки за новенькими офісними дверима й лишили напризволяще.

Ніби тебе виштовхнули на арену Колізею, аж тут виявляється, що ти там не сама.

Я знову здіймаю праву руку. І віддзеркалення слухняно повторює рух. Підпираю підборіддя долонею і протяжно зітхаю, від чого розлягається луна. Я скидаю ліву брову, бо знаю, що це йому не до снаги, — і, звісно ж, його лоб лише марно посмикується. Я виграла. Але на моїм обличчі жодного хвилювання. Воно лишається спокійним і невиразним, наче лялькове. Так і сидимо, упершись підборіддями в долоні й туплячись одне одному в очі.

Я тут ніколи не сама. Навпроти мене сидить персональний помічник пана Бекслі. Його посіпака і прислужник. Другий — *найсуттєвіший!* — факт про мене: я ненавиджу Джошуа Темплмена.

Він постійно мавпує кожний мій жест. Це справжня гра в дзеркальце. Пересічному спостерігачеві так одразу й не помітна: Джошуа невловний, мов тінь. Та не для мене. Кожний мій порух на тому боці офісу повторюється за якусь мить. Я прибираю руку від обличчя й схиляюся над столом — і він проробляє те ж саме. Мені двадцять вісім, але

маю таке відчуття, ніби провалилася крізь розколину в небесах, проминула пекло й зависла десь у чистилищі. У кімнаті дитсадка. У притулку.

Набираю пароль: NenvaydjuJoshu@naviky. Усі мої попередні паролі — різні варіації зізнання в силі моєї ненависті до нього. Певна, його пароль теж щось на кшталт Nenvaydju-LucinduNaviky. Дзижчить телефон. Джулі Аткінс із відділу авторських прав і дозволів. Ще одна кістка в горлі. Хочеться вимкнути телефон і пожбурити до смітника.

— Привіт, як справи?

Беручи слухавку, я завжди намагаюся вкласти в голос якомога більше теплоти. На тому кінці кімнати Джошуа заковчує очі й береться мордувати клавіатуру.

— Люсі, хочу попросити тебе про послугу.

Наступні слова я вже можу промовляти з нею синхронно.

— Мені доведеться трохи затримати щомісячний звіт. У мене, здається, мігрень. Просто вже несила дивитися на монітор.

Вона належить до тієї жахливої породи людей, яка вимовляє «мегрень».

— Співчуваю. А коли зможеш його здати?

— Ти просто чудо! У понеділок по обіді. Мені треба буде прийти пізніше.

Якщо я на це погоджуся, доведеться в понеділок до ночі просидіти, щоб той звіт довести до розуму на дев'яту ранку вівторка, до наради керівників. Наступний тиждень уже зіпсований.

— Гаразд. — Живіт мені стискається. — За змоги поквапся, будь ласка.

— Так і Браян свій сьогодні не зможе здати. А ти просто котик. Я така вдячна тобі за твою доброту. Ми тут усі певні,

що серед усього начальства з тобою найкраще мати справу. А от деякі особи — то просто кошмар ходячий.

Її солоденький щебет бодай трохи тамує мою досаду.

— На здоров'я. У понеділок зв'яжемося.

Кладу слухавку й розумію: навіть не треба позирати, що там Джошуа. Певна, він хитає головою.

За хвилю зиркаю на нього, а він — на мене. Уявіть собі: до найвідповідальнішої у вашому житті співбесіди лишилося дві хвилини, аж тут ви поглядаєте на свою білосніжну сорочку... І бачите, що від темно-синьої чорнильної ручки кишенею розтікається пляма. У голові вибухають непристойні вигуки, кожний нерв тремтить, шлунок смикається. Ви нещасна шелепа, усе геть зіпсоване. І от саме така синь тепер світиться в очах Джошуа, спрямованих на мене.

Хотілося б сказати, що він огидний. Мав би бути огрядним приземкуватим гномиськом зі сльозистими очима. Кульгавим горбанем. Щоб увесь у прищиках і бородавках. Зуби жовті, з рота тхне цибулею. Але ж ні. Усе навпаки. Ще один доказ того, що немає правди на цім світі.

Дзенькає пошта: вхідне повідомлення. Відриваю погляд від неогидності Джошуа, дивлюся — там запит від Гелен щодо бюджетного прогнозування. Відкриваю для прикладу звіт за минулий місяць і беруся до праці.

Сумніваюся, що цього місяця щось піде на краще. Видавнича справа поволі котиться під гірку. Не раз уже в цих стінах лунало слово «реструктуризація», а я знаю, куди веде цей шлях. І щоразу, як виходжу з ліфта й бачу Джошуа, запитую сама в себе: «А чому не підшукати іншого місця?»

Видавнича справа захопила мене після однієї доленосної екскурсії. Мені тоді було одинадцять, і я вже була пристрасною пожирачкою книжок. Життя моє оберталось навколо щотижневого візиту до міської бібліотеки. Я набирала